

THO 000|- 0001-005

s

x

(orl) 655-570]

ES PA VAN SOHAN BRUWER |

DIS jammer Vincent van Gogh kry nie â\200\230â\200\231n tydmasjien in die hande en kom kuier â\200\230n dag of wat in Johannesburg 1991 nie. As hy gaan inloer by die versameling Stedelike Artefakte in die Newtown Galleries kan dit hom baie opbeur.

Veral die nagemaakte sonneblomme, wat so ongeerg kunsmatig op hul draadstingels balanseer, kan hom help om van daardie angst onstlae te raak. Dalk hou hy sommer op om homself en sy kuns so ernstig op te neem, dan hoef hy nie op die ou end so mismoedig te raak daar tussen die koring en die kraaie nie.

Dis ook jammer Michelangelo wil nie â\200\230n tydjie afknip om van sy stellasioe af te klim nie. As hy net na Rip Torn Hallelujah se Sheriff Jesus Painting met sy stralekrans-raam van draad en weerkaatsers wil kom kyk, sal hy dalk nie meer die Sixtynse Kapel-plafon met soveel melodrama tref nie.

Hallelujah se blink-goedkoop muurversiering is natuurlik glad nie so imposant soos Michelangelo se peperduur conversation piece vir die pous nie. Maar dis baie dierbaarder en maak HOU, Se Onan rukkies by die kunstenaar te gaan kuier - wat Michelangelo se muurwande nie doen nie. Jy sal te skrikkerig wees vir â\200\230n man wat so geobsedeer raak.

Dis ook jammer die ou faraoâ\200\231s van Egipte wil nie â\200\230n bietjie kom browse en veral kyk na African Magic "Billy" se beelde Man en Woman nie. Dan sal hulle sien jy hoef nie duisende slawe dekades lank te laat swoeg en sweet om jou merkie op die materiële wêreld te laat nie. Vleg bloot â\200\230n paar stukke draad met vernuf -en Siedaar, jou siel lewe voort daarin.

Stedelike Artefakte? Dis â\200\230n effens formele naam vir â\200\230n versameling skeppings wat juis formaliteit ontken, maar dit gee miskien die beste beskrywing van die weird en wonderful reenboog van stukke wat te sien is op Ricky Burnett se estetiese (of anti-estetiese?) vlooiemark vir die Kersgety.

Die stukke is â\200\230n poging om die onpersoonlikheid van die nywerheidskultuur en sy meganiese eenvormige produkte teen te werk. Elke Coke-blikke lyk dieselfde en oontken daarom individualiteit. Hier word dit reggestel deur Coke-blikkies op te sny in klein figuurtjies en hulle op hul beurt in â\200\230n vrolike mobiel te rangskik.

Krukaste is normaalweg kil-funksionele objekte. Hier word hulle op â\200\230n voetstuk staangemaak en kry hulle â\200\230n sitplek bo-op, oorgetrek met shocking pienk kunswol, om kroegstoeltjies te word.

Die gebruik van objekte buite hul normale konteks het â\200\230n amusante effek. Die grootste gemene deler van die versameling stukke is waarskynlik die vriendelike beroep wat hulle op die kyker se humorsin doen. Anders as "grootse" kuns maak die stukke

_merendeels nie geniale stellings aan die kyker nie. Hulle vra die

kyker stilweg of hy of sy nie saamstem dat dit pret is om dit so te doen nie.

Die meeste van die plesierige dinge is as dekor bedoel - die kunssaal lyk, om die waarheid te se, soos 'n enorme vergroting van die sitkamer van 'n tipiese Yeovillite. Dis die lewensdekor van 'n geslag wat formaliteit verwerp omdat hulle al gesien het hoe maklik formaliteite tot fascisme kan lei. Hier is niks wat grootsheid of magtigheid suggereer nie - die beweging is na die kleine, die intieme, die absurde, eerder as die ernstige en die grootse.

Tussen die speelse dekorstukke is daar heelparty suiwer kunswerke. Martin Mitchell se stoele wat uit karton gevorm is, is nie net funksioneel nie, maar beeldhouwerke met 'n skoon,

klassieke eenvoud.

Shaun MacArthur se Fork Bench en Duncan Taylor se Crayfish Lamp beweeg verby kitsch na die surrealistiese. Ook David Rossouw se Shiva van swart metaalplaat boei mens sterk en by James Taylor se Magnifying Glass kan jy ure lank staan en tuur in die onpeilbare dieptes van die "blinde oog", soos â\200\230â\200\231n vriend van my dit noem.

Garfield Taylor se figuratiewe Clocks pols met â\200\230n deernisvolle hart en min dinge kan so plesierig onskrikwekkend wees as M Jay Watkins se Transistacollectafarian Dog, gemaak van houtstompe versier met weerkaatsers, lampe, diverse studs en blinkertjies en met die byskrif: "Urban artists reprocessing manufactured en dumped materials into awe-inspiring contemporary artifacts". Daar â\200\230n klompie baie treffende skilderye. Walter Meyer se Brooklynn Circle som met â\200\230n satiriese surrealisme die lee absurditeit van die Pretoriaanse kapitalisme in Afrika op - â\200\230n meesleurende werk.

Margaret Vorster steel ook mens se hart met haar slate paintings - klein skilderye op leie wat jou na jou kindertyd terugvoer. En twee skilderye wat jou lank laat stilstaan met hul skerp siening en fyn gespanne lineere komposisie is Alfred Thoba se Political Food en Garden of Eden. So a a ee

Maak gerus â\200\230n draai by die tentoonstelling. Jy sal daarna nie meer bang wees vir onmenslike fabriek of skrootwerwe nie, maar hulle eerder sien as geleenthede vir die verbeelding. Kapitalistiese vervreemding kan oorwin word! (Net jammer baie van die goed is so duur.)